

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207710165056/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Var det den skønne Dands, som her hun stilled
Med Terpsichores egen Lethed frem,
Var det det Vanskelige, smukt tilhyllet
Med Yndighedens Slør, der fængslede dem?
Var det vel Aanden, her til Form omtryllet,
Var det vel Billedet fra Gratiens Hjem,
Var det vel Konst, som lænked Alles Blikke? —
Ja, slger Publicum — jeg troer det ikke.

Thi ei behøver man en Oldings Aar,
For grant at see, at Aanden selv ei fængsler,
At kun om Formen, som en Dør om Hængsler,
Den hele Verden let og smidig gaaer:
Vel Øiets Taarer, ikke Hjertets Længsler,
Vel Snilet, men ei Glæden man forstaaer;
Vel Haandtryk, men ei Venskab; Elskov ikke,
Men prægtigt Kys og Klap og kjæle Blikke.

Thi Aanden ene kun af Aanden fattes,
Af Hjerte Hjertet, Længsel kun af Savn,
Og Svaghed kun af Kraft, som kan udmattes,
Og Uskyld slumrer kun i Reenheds Favn.
Til Maal for Amor ene Psyche sættes,
Og Psyche blusser kun ved Amors Navn,
Og ene Konstneren for Lyset henter
Det gyldne Slør af Skjønheds Elementer.

Dog, hvad end Grunden var, Dione blev,
Af Moden hævet, Publicums Gudinde;
Vers i Avisen man til hende skrev,
For hendes Guust poetice at vinde.
Man kaldte hende Verdens første Qvinde,
Hvorved man Eva reent af Pinden rev;
Hos Andre hed hun Venus; Patrioterne
Gav hende Navn af Freya mellem Gotherne.

Men mindre klægtige og skønne Ho'der
Skrev Prosabreve, fyldt med Elskovssnak,
Og Musiel gav hendes Røss paa Noder,
Og Svirebrødre hendes Sundhed drak.
Den store Verden, Høiheds lille Broder,
Paa Kroppen sin brodeerte Kjole trak,
Og kjørte, for sig og at blære lidt,
Til hendes Dør med Kort, pour faire visite.

Den Gade, hvor den unge Dams boede,
Blev daglig meer besøgt, og hendes Huus,
Naar i sit Vindue man den Skjønne troede,
Drog Mængden til sig i dens Elskovsruus.
Man vaded over Snavs og gjennem Gruus,
Og ømt og smægtende derop man gloede,
Og fik man blot at see en lille Finger,
Strax fik med Hjertesukket Haabet Vinger.

Her table Officerer Vid og Sands;
Her mangen tør Jurist og Mediciner
Ombytted sin Examens Discipliner
Mod hendes Øines straalrige Glands;
Her Adlen red forbi med stolte Miner
Og spored Skikmen til Paradedands;
Ja Hoben saae man Dag for Dag at vøxe
Med Præster, Professorer, Orthodoxe.

Og selv det smukke Kjøn lod sig forsone
Og fandt den yndige Dione skjøn;
Og mangen gammel, gudelig Matrone
Slog meer ei Kors, naar Lapsen, hendes Søn,
Sig ønskede høit Dione til sin Kone,
Og plaged hende idelig med Bøn:
Engang at invitere dog den Hulde
Paa Smørrebrød og Punsch og Søster Julie.

Thi just i samme Dage blev det Skik,
Dione ved sin Aftenkreds at see.
Snart inviteertes hun til Soirée,
Snart til et simpelt, huusligt Pikkenik;
Snart paa poetisk, ægte Kongothee,
Paa Vers, som dem af Scribnerne Fabrik,
Paa Kringler, bagt' i Kongens Bageri,
Paa vandet Snak og vandet Poesi.

Men sjelden tog den Skjønne derimod,
Thi ei mod Verden droges hendes Hjerter;
Og midt i Livets Lyst jøg tidt en Smerte
Fra Kinden bort det fine Rosenblod.
Forlængst i hendes Bryst slog Alvor Rod,
Og over Øiets ungdomsklare Kjerte
Sank tidlig alt et Slør af Drømmeri,
Som Glædens lette Aander fløi forbi.